

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ἦτοι ΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΩΝ
τῶν μελπομένων παρὰ τοῦ Ἰταλικοῦ θιάσου ἐν μεταφράσει

**ΜΠΑΛΛΟ
ΕΙΝ
ΜΑΣΚΕΡΑ**

ἢ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

Τοῦ μουσικοδιδασκάλου ΒΕΡΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ, Δοξὴ τῆς Βοστώνης
ΑΜΑΙΛΙΑ, σύζυγος τοῦ Ρενάτου
ΡΕΝΑΤΟΣ, Πρωθυπουργός
ΟΣΚΑΡ, ὑπασπιστής τοῦ Ριχάρδου
ΟΥΡΛΙΚΑ, μάντις
ΣΑΜΟΥΗΛ καὶ ΤΟΜ, Συνομῶται
ΣΙΑΒΑΝΟΣ, λεμβοῦχος τοῦ Δουκῆς
Λος Δικαστής
Ἵππρέται

Χορὸς Κυριῶν καὶ Ἄνδρων.— Ἡ σκηνὴ ἐν Βοστώνῃ ἐν ἔτει 1500

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Δουκὸς, ἔνθα ἀναμένεται ὁ Δουξ ὑπὸ τῶν αὐλικῶν ἵνα χαιρετίσωσιν αὐτὸν. Παρουσιάζεται ὁ Ὅσκαρ καὶ λέγει πρὸς τοὺς αὐλικοὺς ὅτι ἔρχεται ὁ Δουξ· εἰσερχόμενος χαιρετᾶται ὑπὸ τῶν αὐλικῶν, καὶ ἕκαστος δίδει εἰς αὐτὸν μίαν ἀναφορὰν, μόνον ὁ Σαμουήλ καὶ ὁ Τόμ δὲν δίδουσι. — Ὁ Δουξ καθήσας σκέπτεται περὶ τῆς Ἀμαλίας ἣν ἀγαπᾷ ἔμμανῶς, ἀναλογιζόμενος συνάμα πόσον κακὸν εἶνε ν' ἀγαπᾷ τις τὴν γυναῖκα ἐπιστηθίου φίλου του, οἷα ἦτο ἡ Ἀμαλία, τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Ὅσκαρ δίδει εἰς τὸν Δούκα πρόσκλησιν ἵνα παρευρεθῇ ἐν τῷ χορῷ, τὸν ὅποιον θὰ ἔβιδε ἡ Ἀμαλία, ὁ Δουξ ἰδὼν τὴν πρόσκλησιν, ἀναστενάζων λέγει ἠρέμα κατ' ἴδιον: « Πάντα ἡ Ἀμαλία ἐμπρὸς μου », τὴν αὐτὴν στιγμήν παρουσιάζεται ὁ Ρενάτος καὶ βλέπει τὸν Βασιλέα πολὺ ταραγμένον, καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν τί συμβαίνει, ὁ δὲ Δουξ λέγει « τίποτε », συνάμα δὲ κρύπτει τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀμαλίας καὶ σιγᾷ λέγει (ὁ σύζυγός της), ὁ δὲ Ρενάτος λέγει ὅτι ἐγὼ γνωρίζω τί ἔχεις, καὶ τραγωδεῖ μίαν λαμπρὰν ρομάντζαν λέγων ὅτι κατηρτίσθη συνομωσία διὰ νὰ τὸν δολοφονήσουν καὶ γνωρίζει τὰ πρόσωπα καὶ ἂν θέλῃ νὰ τοῦ τὰ εἴπῃ· ὁ δὲ Δουξ λέγει ὅτι δὲν θέλει νὰ τοὺς μάθῃ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν φυλάξῃ. Ἦτα παρουσιάζεται ὁ Δοκ δικάστης προσφέρων εἰς τὸν Δούκα ἵνα ὑπογράψῃ τὴν ἐξορίαν τῆς μαγίσσης Οὐρλίκας, ὁ δὲ ἐρωτᾷ « διατί ; » λαμβάνει τὴν ὑπεράσπησην τῆς ὁ Ὅσκαρ καὶ λέγει ὅτι νὰ μὴ ἐξορίσῃ αὐτὴν καθότι τοῦ προλέγει τὰ ὅσα θέλουν τοῦ συμβῆ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὅσκαρ Λάμπουν τὰ μάτια της φεγγοβολοῦνε
 ἔταν τὰστέρια μαυτὴν μιλοῦνε
 καὶ στὰ κορίτσια δείχνει τὴ μοίρα
 γιὰ τὸν καλὸν τους σὲν τὴν ρωτοῦν.
 Ἄ ! Καὶ μὲ τὸ Σατανᾶ κρυφὰ μιλεῖ.
 Πρὶν πάει στὸν πόλεμο ὁ στρατιώτης

σαυτὴν θὰ τρέξῃ νὰ τὴν ρωτήσῃ
 ὅμως κι' ὁ ναυτὴς ἂν θὰ γυρίσῃ
 σαυτὴν θὰ πάῃ νὰ τοῦ τὸ εἴπῃ.
 Ἄ ! Καὶ μὲ τὸ Σατανᾶ κρυφὰ μιλεῖ.

Ὁ Δουξ ἀκούσας ταῦτα προτείνει ἵνα μεταμφιεσθῶσι εἰς λεμβούχους καὶ ὑπάγουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Οὐρλίκαν διὰ νὰ τοὺς προῆπῃ τὴν τύχην των· ἀλλ' ὁ Πρωθυπουργός του ἀποτρέπει αὐτὸν νὰ μεταδῶσι, μὴ τυχὼν οἱ δολοφόνοι εὖρωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν φονεύσωσι, ἀκούοντες ταῦτα ὁ Σαμουήλ καὶ ὁ Τόμ δυσανασχετοῦν καὶ λέγουν μεταξὺ των, ὅτι πάντοτε αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία ὅπου δὲν δύνανται νὰ ἐκτελέσωσι τὸν σκοπὸν των. Ὁ Δουξ ὅμως ἐπιμένει νὰ μεταδῶν εἰς τὴν μάγισσαν.

Ὅλοι Finale 1ον.

Ἀπόψε ὅλοι μας θὰ πᾶμε πέρα στὴ σπηλιὰ
 ντυμένοι ἄλλοιῶς ἀγνωρίστοι
 θάμαστε κεῖ εἰς τὰς τρεῖς.
 Νὰ δοῦμε τί θὰ μᾶς εἴπῃ
 γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς
 ἐμπρὸς λοιπὸν στὴς Μάγισσας θὰ πᾶμε τὴ σπηλιὰ.

Τέλος τῆς Α' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Ἀπὸ τὸν Ἄδῃ πρόβαλλε
 ἀνέδα ἀπ' τὴ σπηλιὰ σου
 κ' ἔλα ν' ἀκούσω τὴ βαρειά
 καὶ τρομερὴ μιλιὰ σου.
 Ἡ Κουκουβάγιες τρεῖς φορές ἐσφύριξαν βαρειά,
 ἡ Σαλαμάνδρες σφύριξαν κ' ἐκεῖνες τρεῖς φορές
 κι' ἀπὸ τοὺς τάφους στεναγμοὶ
 ἀκούσθησαν βαρειά.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὴν οἰκίαν τῆς Οὐρλίκας, αὕτη δὲ κάθηται ἐν τῷ μέσῳ γυναικῶν, δεικνύων αὐταῖς τὴν τύχην των. Τὴν αὐτὴν στιγμήν εἰσέρχεται ὁ Δουξ, ὡς λεμβούχος, καὶ ζητεῖ διὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν τύχην του, ἀλλ' ἡ Οὐρλίκα τοῦ λέγει δὲν ἔχει καιρὸν καὶ νὰ φύγῃ, ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται ὁ Σιλδάνος μὴ ἀναγνωρίζων τὸν Βασιλέα, ἀπεινόμενος δὲ πρὸς τὴν Οὐρλίκαν ζητῶν νὰ τοῦ δείξῃ τὴν τύχην του. Αὕτη δὲ ἐρωτᾷ αὐτὸν, διὰ τί πράγμα, ὁ δὲ τῆς λέγει, ὅτι ἐπολέμησα

ὕπερ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Δουκὸς καὶ θέλω νὰ μοῦ εἶπῃς τί ἀμοιβὴν θὰ μοὶ δώσῃ. Αὕτη δὲ λαμβάνει τὴν χεῖρά του καὶ τοῦ λέγει, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃς ἀξιωματικὸς καὶ πλούσιος, ὁ Δουξ ὅμως ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦτοῦ τοῦ Σιλδάνου καὶ ἐνοήσας ὅτι εἶνε πιστὸς τοῦ φίλου, γράφει κρύφα σημείωσιν καὶ τὸν κάμει ἀξιωματικόν, θέττων συγχρόνως κρυφίως εἰς τὴν τσέπην τοῦ Σιλδάνου τὴν σημείωσιν καὶ ἀρκετὰ χρήματα, ὁ Σιλδάνος εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν καλὴν μαντίαν τῆς μαγίσσης, θέτει τὴν χεῖρά του εἰς τὴν τσέπην του διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ, ἀλλὰ βλέπει μίαν σημείωσιν καὶ ἀρκετὰ χρήματα, ἀναγινώσκει τὴν σημείωσιν καὶ μένει ἐκπληκτὸς διὰ τὴν ἀμέσως ἐκπληρωθεῖσαν μαντείαν· τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀκούεται κρότος προερχόμενος ἐκ τῆς θύρας, ὅπου εἰσέρχεται εἰς ὑπηρέτης, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δουκὸς ὅτι ἦτο ὁ ὑπηρέτης τῆς Ἀμαλίας, ἀποτείνεται πρὸς τὴν Μάγισσαν καὶ τῆς λέγει ὅτι ἔξωθεν εἶνε μία κυρία καὶ θέλει νὰ τῆς δεῖξετε τὴν τύχην τῆς, ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ εἶνε μόνῃ τῆς. Ἐξέρχονται ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Δουκὸς, ὅστις κρύπτεται. Εἰσέρχεται ἡ Ἀμαλία, τὴν ἐρωτᾷ ἡ Μάγισσα δια τί εἶνε τόσον πολὺ στενοχωρημένη, αὕτη δὲ τῆς ἀπαντᾷ, ὅτι στενοχωρεῖται διότι ἀγαπᾷ ἄτομόν τι, ἀλλ' οὐσα ὑπανδρεμμένη δὲν δύναται νὰ τὸν ἀπολαύσῃ καὶ θέλει νὰ τὴν ὀδηγήσῃ τί νὰ πράξῃ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦτου. Αὕτη δὲ τῆς λέγει ν' ἀνέλθῃ περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τι ἀπόκρυμνον ὄρος ἐνθα ὑπάρχει φυτὸν, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀποκόψῃ ἰδίως χερσίν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Δουξ εἶπεν καθ' ἑαυτὸν «ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃς μόνῃ σου, ἀλλὰ μαζύ». Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσέρχονται ἅπαντες οἱ ἀδελικοὶ ζητοῦντες νὰ τοὺς εἶπῃ τὴν τύχην των, ἡ Ἀμαλία ἐπωφεληθεῖσα τοῦ θορύβου ἐξέρχεται διὰ τῆς ἄλλης θυρὸς καὶ πρῶτος τείνει τὴν χεῖρα ὁ Δουξ, ἰδὼν δὲ τὴν χεῖρά του λέγει ὅτι θὰ πάθῃ μέγα κακὸν καὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ τῆ εἶπῃ, ἐπιμένει ὅμως ὁ Δουξ καὶ τοῦ λέγει ὅτι (ὁ πρῶτος ὅστις θὰ σοῦ δώσῃ τὴν χεῖρά του διὰ χαιρετισμόν, αὐτὸς θὰ σὲ φονεύσῃ), ὁ Δουξ μειδιῶν ἀποτείνεται πρὸς τοὺς ἀδελικοὺς καὶ λέγει «ποῖος θὰ μοὶ δώσῃ πρῶτος τὴν χεῖρά του;» ἀλλ' οὐδεὶς τὴν δίδει, ὅτε εἰσέρχεται ὁ Ρενάτος καὶ χαιρετᾷ αὐτὸν καὶ λέγει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ πιστὸς μου φίλος.

Κόμησ

Ἄστεια ἐμὲ μοῦ φαίνεται
ἢ προφητεία αὐτῆ
μὰ εἶνε φέμμα δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀληθινὴ
καὶ ὅλοι ἐδῶ τρομάξανε
κι' αὐτὸς ἐδῶ μαζύ.
Μὰ εἶνε νὰ γελά κανεὶς μ' αὐτοῦς
ποῦ τὴν πιστεύουν σὰν κουτοί.

Ἡ Μάγισσα ἀναγνωρίσασα τὸν Δουκὰ ἐταράχθη, ἀλλ' ὁ Δουξ ἔδωκεν

ἀρκετὰ χρήματα εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἠσύχασεν· ἐν τῇ μεταξὺ ἀκούονται ἔξωθεν ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Δουκὸς καὶ εἰσέρχεται ὁ Σιλδάνος μετὰ χωρικῶν καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Δουκὰ καὶ γονυπετεῖ, ἄδωσιν θύμον ὑπὲρ τοῦ Δουκὸς :

Ὅλοι Στὸν ἄρχοντά μας δόξα τιμὴ
πάντα σ' αὐτὸν ἀγάπη θερμὴ,
στὸ πέρασμά του δάφνης κλαδιὰ
ἄς τοῦ σκορπίζῃ ἢ κάθε καρδιά.

Τέλος τῆς Β' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ἀμαλία ὦ καρδιά μου σὲ λίγο οἱ παλμοὶ σου
δὲν θ' ἀκούωνται πιά συλλογίσου
μὰ γιὰ σκέψου ἢ φωτιά σου ἂν σβύσῃ
τί σοῦ μένει φτωχὴ μου καρδιά.
Τὴν ζωὴν τί τὴν θέλει κανεὶς
ὅταν παύσῃς ἐσὺ νὰ πονῆς.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει δάσος περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐνθα ἡ Ἀμαλία μεταβαίνει ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς Μάγισσης, ὅτε παρουσιάζεται ὁ Δουξ. Ἡ Ἀμαλία ἰδοῦσα τὸν Δουκὰ μένει ἐκπληκτὸς. Ἀλλ' ὁ Δουξ ἐνθαρρύνων αὐτὴν ἐκμυστηρεῖται τὸν ἐρωτὰ του.

Δουξ ὦ ἂν ἤξευρες πῶς ἡ καρδιά μου
κλαλεὶ στενάζῃ μονάχα γι' αὐτὸ
μὰ ἀπ' τὸν πόνο εἶνε μαύρη ἢ ζωὴ μου
ὑποφέρω καὶ πειὰ δὲν βαστώ.
ὦ! ἂν ἤξευρες πόσο γιὰ σένα
ἢ καρδιά μου κτυπᾷ δυνατὰ,
πόσες νύχτες γιὰ σένα ἀγγυπνᾶω
πῶς μονάχα γιὰ σένα πονᾶω,
μὰ καὶ πόσες φορὲς ἐζητοῦσα
στὴν καρδιά μου γαλήνην νὰ βρῶ
γιατὶ μόνο γιὰ σένα πονοῦσα
χωρὶς ἐσὲ πειὰ νὰ ζῶ δὲν μπορῶ.

Ἀμαλία Ἀ! σὺ, Θεέ μου, ἀπ' τὴ συμφορὰ μου
σὺ μονάχα μπορεῖς νὰ μὲ σώσῃς,
μιὰ βοήθεια ζητῶ νὰ μοῦ δώσῃς
εἰς τὴν ὑστερῆ ἐτούτῃ στιγμῇ.

Όμοῦ Ἄχ! Πέστο ἀκόμη μιὰ φορά
μὲ τὸ γλυκὸ σου στόμα
ν' ἀκούσω θέλω ἀκόμα
τὰ λόγια τὰ γλυκά.
Καὶ τῆ φωτιά τοῦ στήθους μου
ἔλα νὰ μοῦ τὴν σβύσῃς,
ἔλα νὰ τὴν δροσίση ἢ μυρωμένη σου πνοή.

Αὕτη δὲ ὀρκίζεται ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾷ ὡς φίλον καὶ ὡς ἀδελφόν,
ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούεται θόρυβος καὶ ἰδόντες μακρόθεν ἐρχόμενον
τὸν σύζυγον τῆς Ἀμαλίας, κρύπτει ἀμέσως τὴν Ἀμαλίαν, ἔρχεται ὁ
Ρενάτος καὶ τοῦ λέγει: «Μεγαλειότατε, οἱ συνωμῶται ἔρχονται ἵνα σὲ
φονεύσουν, ἀλλ' ἀνεχώρησον».

«Ναί, εἶπεν ὁ Δούξ, ἀλλὰ βλέπεις ἐκείνην τὴν γυναῖκα ὑπὸ τὸ πέ-
πλον, θὰ μοὶ ὀρκισθῇς, ὅτι θέλεις τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς πόλεως,
χωρὶς νὰ τὴν ἀποκαλύψῃς, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν ἀφίσης». ὅπου ὀρκίζεται ὁ
Ρενάτος καὶ ἀναχωρεῖ ὁ Δούξ· καταφθάνουν οἱ δολοφόνοι καὶ ἀντὶ τοῦ
Δουκὸς βλέπουν τὸν Ρενάτον μετὰ γυναικὸς καὶ τὸν περιγελοῦν.

Finale Συνομοῦται

Σαμουήλ Ὡ τὸ ζευγάρι τὸ ταιριασμένο
ποῦ στὸ φεγγάρι ἀγκαλιασμένο
κρυφομιλοῦσε, κρυφογελοῦσε,
τώρα χωρίζει τόσο σκληρὰ,
χὰ, χὰ, χὰ· χὰ, χὰ, χὰ....
Πῶ-πῶ τί γέλοιο θὲ νὰκουστῇ
κάτω στῆ χώρα σὰν μαθευτεῖ.
Πῶ-πῶ τί γέλοια ἔχουν νὰ γίνουν
χὰ, χὰ, χὰ· χὰ, χὰ, χὰ....

Οὗτος δὲ ὀργισθεὶς εἶπεν, ὅτι ὅστις θὰ κάμῃ ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς θὰ πέσῃ νεκρὸς· τότε ξιφουλκοῦν πρὸς ξιφομαχίαν, ἀλλὰ μὴ
κρατηθεῖσα ἡ Ἀμαλία πετᾷ τὸ πέπλον καὶ ὁρᾷ ἐν τῷ μέσῳ. ἰδὼν δὲ
αὐτὴν ἔμεινεν ἀναυδός, τότε ἡ εἰρωνεία τοῦ Σαμουήλ καὶ τοῦ Τόμ ἐ-
πετάνθη ἔτι περισσότερο, μὴ ἀνεχθεῖς τὴν προσβολὴν αὐτὴν, τείνει
τὴν χεῖρα πρὸς αὐτοὺς καὶ ὀμνύει νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν ἀτιμάσαντα αὐτὸν
Δούκα καὶ ἀπέρχονται ἵνα συναντηθῶσι ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

Ρενάτος Εἶσαι σὺ πληγώνεις τὰ σπλάγγνα μου
καὶ φαρμάκι πικρὸ τὰ ποτίζεις,
τὴν καρδιά μου ἐσὺ ἴσαι ποῦ σπάραξες
καὶ πονεῖ καὶ στενάζει βαρειά.
Ἄχ, προδότη, νὰ πληρώνῃς πῶς ξέρεῖς

τὴν ἀγάπη τοῦ φίλου πιστοῦ.
Ὡ ἀγάπης γλυκὰ περασμένα
μὲ χαρὰ καὶ ὠμορφιά στολισμένα,
ὦ στιγμὲς εὐτυχίας ἀξέχαστες,
ὦ στιγμὲς ἀγκαλιᾶς θερμῆς λατρευτῆς.

Ὁ Ρενάτος καὶ ἡ Ἀμαλία φθάσαντες ἐν τῇ οἰκίᾳ των, σύρει τὸ
ξιφος ἵνα φονεύσῃ αὐτὴν, αὕτη δὲ παρακαλεῖ αὐτὸν ἵνα τῇ ἀφίση νὰ
ἀσπασθῇ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ τῆς ἐπιτρέπει, ἀλλὰ ἔξωθεν ἀκούεται
κρότος, ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσέρχονται ὁ Σαμουήλ καὶ ὁ Τόμ, ἐνθα
ὀρκίζεται αὐτοῖς ὅτι δὲν θὰ εἶνε σπιοῦνος ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἔξῃς,
ὡς ἐνόμιζον, καὶ λαβὼν τὸ ἔγγραφο, ἐν τῷ ὅποιῳ ἀποδεικνύετο ἡ συ-
νωμοσία αὐτῶν κατὰ τοῦ Δουκὸς, σχίζει ἐμπροσθεν αὐτῶν, ὀρκίζονται
ἵνα φονεύσωσιν αὐτῶν, ἀλλ' ὅμως ἐρίζουν ποῖος ἐκ τῶν τριῶν θὰ τὸν
φονεύσῃ, ὁ Ρενάτος τότε προτείνει κλήρους καὶ παραδέχονται· κατα-
σκευάσαντες τοὺς κλήρους ρίπτωσιν αὐτοὺς ἐντὸς δοχείου, κατὰ τὴν
αὐτὴν στιγμὴν εἰσέρχεται ἡ Ἀμαλία καὶ τοῖς ἀγγέλλει, ὅτι ὁ Ὅσκαρ
ἔξωθεν κτυπᾷ τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Ρενάτος λέγει εἰς αὐτὴν νὰ προσμέ-
νει. Τότε ὁ Ρενάτος προτείνει, ἵνα τὸν κληρὸν τὸν ἐξάγει ἡ χεῖρ τῆς
ἀτιμασθείσης. Ἡ Ἀμαλία θέσασα τὴν χεῖρά τῆς λαμβάνει τὸ ὄνομα
Ρενάτος, ἐνθα γίνεται ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς κραυγάζων ὅτι «πόσον ὁ Θεὸς
εἶνε δίκαιος».

Συνωμῶται Τώρα πειὰ καὶ οἱ τρεῖς ἡνωμένοι
τὴν ἐκδικησὶ ἄς κάνουμε μιὰ
κ' ἡ ὀργή μας ποῦ ἦταν κρυμμένη
στὸ κεφάλι του ἄς πέσῃ βαρειά.

Τότε λέγει εἰς τὴν Ἀμαλία ἄς εἰσέλθῃ, ὁ Ὅσκαρ εἰσελθὼν προσ-
καλεῖ αὐτὸν εἰς τὸν χορὸν, ὅπου ἀποδέχεται εὐχαρίστως, ἵνα μὴ φανῇ
ὅτι ἦτο δυσηρεστήμενος.

Ὅσκαρ Θὰ λάμψουν πάλιν ὠμορφιᾶς
καὶ θ' ἀκουσθοῦν τραγοῦδια
καὶ θὰ σκιρτίσουν ἡ καρδιᾶς
στὸ φῶς καὶ στὰ λουλοῦδια.
Ἄχ, πόσο, πόσο λαχταρῶ
νὰ ἴδω συντόμως τὸ χορὸ.

Τέλος τῆς Γ' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔνθα κἀθεταὶ ὁ Δοῦξ γράφων τὴν μετάθεσιν τοῦ Ρενάτου ἐν Ἀγγλίᾳ· εἰς τὴν αἰθουσαν γίνεται ὁ χορὸς, ἀκούων ὁ Δοῦξ τὰ ὄργανα καὶ τοὺς ὀρχομένους ἀναλογίζεται ὅτι μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ Ἀμαίλια· ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται ὁ Ὄσκαρ φέρων ἀνὰ χεῖρας ἐπιστολὴν καὶ δίδει αὐτὴν εἰς τὸν Δοῦκα λέγων, ὅτι γυνὴ τις ἄγνωστος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν αὐτὴν, ἀνοίξας τὴν ἐπιστολὴν βλέπει ὅτι, «νὰ μὴ παρευρεθῆ ἐν χορῷ διότι θὰ τὸν δολοφονήσουσιν». Ἄλλ' ὁ Δοῦξ γνωρίζων ὅτι δὲν ἔχει βλάβει οὐδένα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι θὰ ἦτο προσβολὴ του, εἰσέρχεται ἐν τῇ αἰθούσῃ μετημφιεσμένος ἔνθα ἦσαν ἅπαντες οἱ αὐλικοί. Ὁ Ρενάτος ὅμως μὴ γνωρίζων ποῖος ἐξ ἔλων ἦτο ὁ Δοῦξ, πλησιάζει τὸν Ὄσκαρ καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν: «Ποῖος εἶνε Δοῦξ;» Ὁ Ὄσκαρ ἐν τῇ ἀθωότητι του τοῦ ὑποδεικνύει, ἐνῶ λοιπὸν ὁ Δοῦξ συνομιλεῖ μετὰ τῆς Ἀμαίλιας, ἣτις τοῦ ἔλεγεν ὅτι ν' ἀναχωρήσῃ διότι θὰ τὸν φονεύσουσιν, πλησιάζει ὁ Ρενάτος ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ τὸν πλήττει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου καὶ πίπτει ἡμιθανής, τότε ἔλοι ὄρμησαν κατὰ τοῦ δολοφόνου διὰ νὰ τὸν φονεύσουσιν. Ἄλλ' ὁ Δοῦξ διατάσσει νὰ μὴ τὸν πειράξουν καθ' ὀλοκληρίαν καὶ ἀμέσως ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, δι' ἧς ἀποδεικνύετο ὅτι δὲν εἶχεν οὐδένα κακὸν σκοπὸν, ὡς αὐτὸς ἐνόμιζεν. Τότε ὁ Ρενάτος ἀναγνώσας αὐτὴν εἶδεν ὅτι δὲν εἶχεν δίκαιον, πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δουκὸς ζητῶν συγγνώμην.

Ὁ Δοῦξ ἀποχαιρετῶν ἅπαντας, ἀποθνήσκει εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀμαίλιας καὶ τοῦ Ὄσκαρ.

Ὅλοι Τὸν καλὸν τὸν ἄρχοντά μας
 σὺ, Θεέ, μπορείς νὰ σώσης,
 σὺ σ' αὐτὸν μπορείς νὰ δώσης
 βοήθειαν τὴν στιγμὴν αὐτὴν.

Νύκτα τῆς συμφορᾶς, νύκτα τῆς συμφορᾶς, κλπ.